

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 348

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 6 mai 2008

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 400 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	2-3	Decizia nr. 445 din 15 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1 ³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	7-8
Decizia nr. 437 din 15 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător	3-5	Decizia nr. 450 din 15 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) și art. 16 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă	8-9
Decizia nr. 444 din 15 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local	5-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		462. — Ordin al ministrului internelor și reformei administrative privind acordarea celui de-al treilea titlu de parc industrial Societății Comerciale „Tetaron” — S.A.	10
		ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII	
		144. — Ordin privind aprobarea Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 400

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Corneliu Liviu Popescu și Elena Iuliana Popescu în Dosarul nr. 29/299/2002 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că reglementările criticate definesc noțiunea de apartament și prevăd posibilitatea persoanelor care au calitatea de chiriași de a cumpăra apartamentele care fac obiectul legii. Or, aceste reglementări nu au legătură cu prevederile constituționale invocate de autori în susținerea excepției, respectiv art. 21 și 44 din Constituție, astfel încât excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 29/299/2002, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**, excepție ridicată de Corneliu Liviu Popescu și Elena Iuliana Popescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că formalismul dispozițiilor criticate nu poate avea ca efect sancționarea foștilor chiriași, actuali proprietari, care au respectat legislația în vigoare la momentul încheierii contractelor de vânzare-cumpărare a imobilelor care fac obiectul Legii nr. 112/1995, pentru culpa autorităților de stat, singurele responsabile în aceste situații. O soluție contrară încalcă dreptul acestor persoane la un proces echitabil și dreptul de proprietate privată, ambele garantate constituțional.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, garantarea dreptului de proprietate privată în raport de art. 44 din Constituție având în vedere doar ipoteza dobândirii acestui drept în condiții de legalitate, iar nu prin fraudarea legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că textele de lege criticate conțin definiția locuinței și norme de protecție în favoarea chiriașilor titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate aduc atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului de proprietate, Guvernul arată că acesta din urmă este un drept relativ, ce comportă restrângeri care trebuie să răspundă exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesul general al comunității și interesul individual al persoanelor private.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 3: „*Prin apartament, în sensul prezentei legi, se înțelege locuința compusă din una sau mai multe camere, cu dependențele, garajele și anexele gospodărești aferente, inclusiv camere de serviciu, poduri, pivnițe, magazine și altele asemenea, indiferent dacă sunt situate la același nivel sau la niveluri diferite și care, la data trecerii în proprietatea statului, constituia o singură unitate locativă de sine stătătoare, așa cum a fost determinată prin construcție.*”

Apartamentul, astfel cum a fost definit în alin. 1, rămâne considerat ca atare, indiferent dacă, ulterior trecerii în proprietatea statului, s-au efectuat modificări constructive interioare ori a fost luat în evidență ca reprezentând două sau mai multe apartamente.

Pentru adăugările, supraetajările, dotările, utilitățile și orice alte construcții, care exced apartamentul trecut în proprietatea statului, cât și pentru pierderile de valoare, imputabile, se aplică prevederile art. 13.”;

— Art. 9: „Chiriașii titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora pot opta, după expirarea termenului prevăzut la art. 14, pentru cumpărarea acestor apartamente cu plata integrală sau în rate a prețului.

De prevederile alineatului precedent beneficiază și chiriașii care ocupă spații locative realizate prin extinderea spațiului inițial construit.

În cazul vânzării apartamentelor cu plata în rate, la încheierea contractului se va achita un avans de minimum 30% din prețul apartamentului. Ratele lunare pentru achitarea contravalorii apartamentului se vor eşalona pe o perioadă de maximum 15 ani, cu o dobândă reprezentând jumătate din dobânda de referință stabilită anual de Banca Națională a României.

Tinerii căsătoriți, în vârstă de până la 30 de ani, precum și persoanele trecute de 60 de ani vor plăti un avans de 10%, iar plata în rate lunare se eşalonează pe o perioadă de maximum 20 de ani.

Comisionul convenit unităților specializate care evaluează și vând apartamente este de 1% din valoarea acestora.

Fac excepție de la prevederile alin. 1 chiriașii titulari sau membrii familiei lor — soț, soție, copii minori — care au dobândit sau au înstrăinat o locuință proprietate personală după 1 ianuarie 1990, în localitatea de domiciliu.

Chiriașii care nu dispun de posibilități materiale pentru a cumpăra apartamentul în care locuiesc pot să rămână în continuare în spațiul locativ respectiv, plătind chiria stabilită prin lege.

Apartamentele dobândite în condițiile alin. 1 nu pot fi înstrăinate 10 ani de la data cumpărării.”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 9 și 14 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Cornelii Liviu Popescu și Elena Iuliana Popescu în Dosarul nr. 29/299/2002 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 437

din 15 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente

utilizate necorespunzător, excepție ridicată de Societatea Comercială „ASS” — S.R.L. din Câmpulung în Dosarul nr. 603/46/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 603/46/2007, Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, excepție ridicată de Societatea Comercială „ASS” — S.R.L. din Câmpulung într-o cauză având ca obiect o acțiune în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător sunt lipsite de precizie și claritate, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție. Astfel, dat fiind caracterul echivoc al noțiunilor de „neregulă” și „regularitate”, autorul excepției trebuie să suporte sancțiunea rezilierii unui contract de finanțare, „datorită neevitării conflictului de interese, de către o persoană cu care a contractat prestațiile de management și asigurare de resurse”.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 46/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 30 august 2003. Aceste dispoziții au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 12/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 2 februarie 2007, având următorul cuprins:

— Art. 2: — „În sensul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) *neregula reprezintă orice abatere de la legalitate, regularitate și conformitate în raport cu prevederile memorandumurilor de finanțare, memorandumurilor de înțelegere, acordurilor de finanțare privind fondurile comunitare și cofinanțările aferente, precum și cu prevederile contractelor încheiate în baza acestor memorandumuri/acorduri, care printr-o cheltuială neeligibilă prejudiciază bugetul general al Comunităților Europene sau bugetele administrate de acestea ori în numele lor și/sau bugetele din care provine cofinanțarea aferentă;*”;

— Art. 3 alin. (1): „*Obiectul constatării existenței creanțelor bugetare îl constituie stabilirea neregulilor, prejudiciilor și/sau a persoanelor juridice ori fizice debitoare, ca urmare a nerespectării legalității, conformității și regularității utilizării și administrării fondurilor comunitare și a fondurilor de cofinanțare aferente.*”

Dispozițiile pretins încălcate sunt cuprinse la art. 1 alin. (3) din Constituție, care consacră *dreptatea* ca valoare supremă a *statului de drept*.

În scopul soluționării excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează să examineze dispozițiile criticate sub aspectul respectării exigențelor de elaborare a normelor juridice.

Astfel, potrivit art. 7 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, pentru a asigura precizia și claritatea dispozițiilor.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că norma legală trebuie să fie suficient de accesibilă și de previzibilă, astfel încât să permită cetățeanului să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea. Astfel, în cauza „*Hertel contra Elveției*” — 1998, Curtea Europeană a reținut că previzibilitatea legii nu trebuie neapărat să fie însoțită de certitudini absolute. Certitudinea, chiar dacă este de dorit, este dublată uneori de o rigiditate excesivă, or, dreptul trebuie să știe să se adapteze schimbărilor de situație. Există multe legi care se servesc, prin forța lucrurilor, de formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare depinde de practică, așa cum se întâmplă și în cazul judecătorului român.

Și în cauza *Wingrove contra Marii Britanii* — 1996 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că legea internă pertinentă care înglobează atât dreptul scris, cât și pe cel nescris trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate, care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist, să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Așa fiind, o lege care atribuie o putere de apreciere (cum este, în speță, cazul judecătorului român) nu contravine, în principiu, acestei exigențe.

Față de acestea, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 conțin norme care corespund cerințelor de previzibilitate și accesibilitate. Sancțiunea de reziliere a contractului de finanțare nu este o consecință a neclarității normelor juridice, ci este o măsură de eradicare a faptelor de corupție, favorizate de conflictul de interese, în scopul asigurării unui climat sănătos al mediului de afaceri. De aceea, dispozițiile legale criticate nu sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, ci ele sunt în concordanță cu dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, potrivit căreia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, precum și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, excepție ridicată de S.C. „ASS” — S.R.L. din Câmpulung în Dosarul nr. 603/46/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 444

din 15 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Convict Impex” — S.R.L. în Dosarul nr. 17.203/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal a răspuns, pentru autorul excepției, avocatul stagiar Emanuela Geangu, având împuternicire de substituie pentru avocatul Lucian Dan Vlădescu, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul părții prezente depune concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise anexate la încheierea de sesizare a Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu este contrar principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza

normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 17.203/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Convict Impex” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect acțiunea de anulare a deciziei de respingere a cererii de cumpărare a spațiului comercial, în temeiul Legii nr. 550/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile criticate sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât se creează o discriminare, prin reglementarea unei categorii privilegiate de comercianți, respectiv a celor care foloseau spațiile comerciale înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 550/2002, în dauna celor care au intrat în posesia unor astfel de spații ulterior datei menționate. Consideră că Legea nr. 550/2002 ar trebui să prevadă posibilitatea vânzării, prin negociere directă, a spațiilor comerciale către comercianții care le folosesc în baza unui contract valabil încheiat „la momentul solicitării de cumpărare a spațiului”, iar nu la „data intrării în vigoare a legii”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile art. 16 din Legea nr. 550/2002 nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât nu se creează o discriminare atunci când la

situații care nu sunt identice nu se aplică aceleași prevederi legale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate sunt constituționale, nefiind contrare principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 5 noiembrie 2002, având următorul conținut: „*Vânzarea spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție către comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face la solicitarea acestora, prin metoda negocierii directe. Nu beneficiază de aceste prevederi persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul (subînchirieri nepermise, divizare în scopul unor*

asocieri nepermise), precum și persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 44 privind garantarea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 16 din Legea nr. 550/2002 reglementează condițiile ce trebuie îndeplinite de către comercianți, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau persoane juridice pentru a beneficia de cumpărarea, prin negociere directă, a spațiilor comerciale pe care le folosesc. Potrivit acestor dispoziții, vânzarea, prin negociere directă, a spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție se face la solicitarea comercianților, respectiv prestatorilor de servicii persoane fizice sau persoane juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi. Cu titlu de excepție, se prevede că nu beneficiază de aceste prevederi persoanele fizice sau persoane juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul, precum și persoanele fizice sau persoanele juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.

Curtea, în mod constant, a statuat în jurisprudența sa că principiul constituțional al egalității în drepturi are semnificația reglementării și aplicării unui tratament juridic similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare.

Or, în prezenta cauză, Curtea constată că autorul excepției se află într-o situație juridică diferită față de comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice și persoane juridice care îndeplinesc condițiile imperative reglementate de textul de lege criticat. Cele două categorii de persoane sunt așezate în situații juridice diferite tocmai prin condițiile reglementate de art. 16 din Legea nr. 550/2002, pe care autorul excepției nu le îndeplinește în totalitate. Curtea reține, în consecință, că textul de lege criticat este conform art. 16 alin. (1) din Constituție, nefiind discriminatoriu.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea constată că acestea, referindu-se la garantarea dreptului de proprietate privată, nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Convict Impex” — S.R.L. în Dosarul nr. 17.203/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 445

din 15 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Nicolița Enescu și Ioan Dumitrescu în Dosarul nr. 148/313/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, Ioan Dumitrescu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise anexate la încheierea de sesizare a Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Totodată, arată că motivul de neconstituționalitate invocat privește aplicarea textului de lege criticat, aspect care excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 148/313/2007, **Tribunalul Mehedinți — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.** Excepția a fost ridicată de Nicolița Enescu și Ioan Dumitrescu într-o cauză având ca obiect reconstituirea dreptului de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cuprinsul motivelor de recurs și din notele scrise, autorii acesteia susțin că prevederile criticate sunt neconstituționale, fiind contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că au formulat cererea de reconstituire în anul 1991, astfel încât în soluționarea acesteia trebuia să se aplice prevederile Legii nr. 18/1991 privind fondul funciar, iar nu prevederile art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000. Astfel, prin aplicarea textului de lege criticat, instanța de fond creează discriminare între persoanele care au beneficiat de reconstituirea dreptului de proprietate în condițiile Legii nr. 18/1991 și persoanele care solicită reconstituirea dreptului de proprietate în condițiile Legii nr. 1/2001, categorie din care fac parte și autorii excepției. De asemenea, arată că, prin

aplicarea prevederilor criticate, se încalcă și dispozițiile art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție, întrucât textul de lege criticat impune condiții de admisibilitate a probei cu martori, imposibil de îndeplinit.

Tribunalul Mehedinți — Secția civilă apreciază că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (2) din Constituție. Arată că nu există discriminare între persoanele care au beneficiat de reconstituirea dreptului de proprietate în condițiile Legii nr. 18/1991 și persoanele care solicită reconstituirea dreptului de proprietate în condițiile Legii nr. 1/2001 și, de asemenea, textul criticat nu contravine art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât dreptul de proprietate încă nu a fost recunoscut de instanță, el urmând a fi dovedit în condițiile legilor reparatorii în domeniul fondului funciar. Menționează că textul de lege criticat ridică o problemă de interpretare care este de competența instanțelor de judecată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții, îl constituie prevederile art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000. Art. 6 alin. (1³) a fost introdus prin art. I pct. 8 din titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, și are următorul cuprins: „*În situația în care nu mai există înscrisuri doveditoare, proba cu martori este suficientă în reconstituirea dreptului de proprietate când aceasta se face pe vechile amplasamente și când martorii ce le recunosc sunt proprietari vecini sau moștenitorii lor, pe toate laturile terenului pentru care s-a cerut reconstituirea.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea proprietății private, indiferent de titular.

Critica de neconstituționalitate a art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 se face și prin raportare la art. 186 din Codul de procedură civilă.

Examinând excepția, Curtea constată că motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”, alin. (3) al aceleiași articol stabilind

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1³) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Nicolita Enescu și Ioan Dumitrescu în Dosarul nr. 148/313/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 450 din 15 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) și art. 16 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) și ale art. 16 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koyo Romania” — S.A. în Dosarul nr. 1.280/87/2007 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textele legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate în susținerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.280/87/2007, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) și ale art. 16 din Legea nr. 168/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koyo Romania” — S.A. în cauza ce are ca obiect judecarea conflictului de muncă formulat de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 12 lit. b) și ale art. 16 din Legea nr. 168/1999 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și art. 43 alin. (2) din Constituție, deoarece prevăd posibilitatea sindicatelor de a declanșa conflictul de interese în mod abuziv, nelegal și în timpul valabilității unui contract colectiv de muncă, după finalizarea perioadei de negociere. Astfel, dispozițiile legale criticate stabilesc că, în situația în care unitatea a răspuns la toate revendicările formulate, iar sindicatele nu sunt de acord cu punctul de vedere precizat, conflictul de interese se consideră declanșat.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că textele legale la care se referă autorul excepției contravin prevederilor constituționale invocate, deoarece creează posibilitatea declanșării unor conflicte de interese nelegale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că aspectele invocate de către autorul excepției nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate. Între conflictul de interese și grevă există o diferență, soluționarea acestora fiind diferită.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 lit. b) și art. 16 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 12 „*Conflictele de interese pot fi declanșate în următoarele situații: [...]*

b) unitatea nu acceptă revendicările formulate de salariați;”;

— Art. 16: „*În situația în care unitatea nu a răspuns la toate revendicările formulate sau, deși a răspuns, sindicatele nu sunt de acord cu punctul de vedere precizat, conflictul de interese se consideră declanșat.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 43 alin. (2) privind dreptul la grevă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 12 lit. b) din Legea nr. 168/1999 stabilesc unul din cazurile în care poate fi declanșat conflictul de interese, și anume când unitatea nu acceptă revendicările salariaților. Potrivit art. 13 alin. (1) din lege, „*Pe durata valabilității unui contract colectiv de muncă salariații nu pot declanșa conflicte de interese.*”

Din punct de vedere procedural, dispozițiile art. 16 din Legea nr. 168/1999 prevăd că declanșarea conflictului de interese poate avea loc numai în situația în care unitatea nu a răspuns la toate revendicările formulate de reprezentanții salariaților sau, deși a răspuns, sindicatele nu sunt de acord cu punctul de vedere precizat.

Din analiza dispozițiilor legale criticate rezultă că modalitatea în care a fost reglementată declanșarea conflictelor de interese prin cele două texte se aplică în mod egal tuturor salariaților și unităților, potrivit procedurilor reglementate de prezenta lege, fiind astfel respectat principiul egalității în drepturi.

În legătură cu invocarea, în susținerea excepției, a dispozițiilor art. 43 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că textul constituțional nu are legătură cu prevederile legale criticate, deoarece se referă la exercitarea dreptului la grevă, iar art. 12 lit. b) și art. 16 din Legea nr. 168/1999 reglementează, astfel cum s-a arătat, declanșarea conflictelor de interese.

Susținerile autorului excepției că sindicatele ar avea posibilitatea declanșării conflictului de interese în mod abuziv și nelegal ori în timpul valabilității unui contract colectiv de muncă sunt aspecte care nu au legătură cu constituționalitatea prevederilor legale criticate, dar care pot fi soluționate de instanța de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) și art. 16 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koyo Romania” — S.A. în Dosarul nr. 1.280/87/2007 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INTERNELOR ȘI REFORMEI ADMINISTRATIVE

ORDIN

privind acordarea celui de-al treilea titlu de parc industrial Societății Comerciale „Tetaron” — S.A.

Având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2007 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, ale art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 490/2002, cu modificările ulterioare, ale art. 2 alin. (2) din Instrucțiunile de acordare și anulare a titlului de parc industrial, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării și prognozei nr. 264/2002,

constatând, sub rezerva rezultatelor verificării de detaliu, că proiectul depus îndeplinește, în principiu, condițiile de eligibilitate stabilite în Schema de ajutor de stat regional acordat pentru investițiile realizate în parcurile industriale, aprobată prin Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 296/2007,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Internelor și Reformei Administrative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008,

ministrul internelor și reformei administrative emite următorul ordin:

Art. 1. — Se acordă cel de-al treilea titlu de parc industrial Societății Comerciale „Tetaron” — S.A., denumită în continuare *societate-administrator*, având numărul de înregistrare la oficiul registrului comerțului J12/1683/2001, cod unic de înregistrare 14343629 și sediul social în municipiul Cluj-Napoca, str. Tăietura Turcului nr. 47, care administrează parcul industrial constituit pe terenul având datele de identificare prevăzute la art. 2.

Art. 2. — Terenul pentru care se acordă titlul de parc industrial are următoarele caracteristici:

a) este amplasat pe teritoriul administrativ al localității Jucu, județul Cluj, și este înscris în următoarele cărți funciare ale localității Jucu: CF nr. 852, nr. cad. 848; CF nr. 855, nr. cad. 851; CF nr. 856, nr. cad. 835; CF nr. 857, nr. cad. 836; CF nr. 858, nr. cad. 837; CF nr. 859, nr. cad. 838; CF nr. 860, nr. cad. 839; CF nr. 861, nr. cad. 840; CF nr. 862, nr. cad. 841; CF nr. 863, nr. cad. 842; CF nr. 864, nr. cad. 843; CF nr. 865, nr. cad. 844; CF nr. 866, nr. cad. 845; CF nr. 867, nr. cad. 846; CF nr. 868, nr. cad. 847; CF nr. 869, nr. cad. 853; CF nr. 870, nr. cad. 854; CF nr. 871, nr. cad. 850; CF nr. 879, nr. cad. 894; CF nr. 880, nr. cad. 895; CF nr. 881, nr. cad. 896; CF nr. 882, nr. cad. 897; CF nr. 657, nr. cad. 94/3; CF nr. 658, nr. cad. 94/4; CF nr. 648, nr. cad. 377/4; CF nr. 653, nr. cad. 377/9; CF nr. 655, nr. cad. 378/4;

b) are o suprafață de 154,562 ha.

Art. 3. — Titlul de parc industrial este valabil pe perioada de existență a societății-administrator, în condițiile respectării caracteristicilor de parc industrial prevăzute în legislația în vigoare și în perimetrul prevăzut în anexa la prezentul ordin, care se comunică celor interesați de către direcția de specialitate din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

Art. 4. — Societatea-administrator sau, după caz, proprietarii terenului aferent parcului industrial transmit Ministerului Internelor și Reformei Administrative:

a) datele de identificare ale fiecărui operator economic cu care au încheiat contract de amplasare în parcul industrial, până la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I;

b) datele de identificare ale fiecărui operator economic cu care încheie contract de amplasare în parcul industrial, în termen de 7 zile de la data intrării în vigoare a acestuia;

c) rapoartele semestriale privind activitățile realizate în parcul industrial.

Art. 5. — În baza titlului acordat potrivit prezentului ordin, societățile comerciale pot beneficia de ajutor de stat regional pentru investițiile realizate în parcul industrial, cu respectarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de:

a) Regulamentul Comisiei Europene nr. 1.628/2006 privind aplicarea art. 87 și 88 din Tratatul privind constituirea Comunității Europene în cazul ajutorului național regional pentru investiții, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 302 din 1 noiembrie 2006;

b) Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 296/2007 privind aprobarea schemei de ajutor de stat regional acordat pentru investițiile realizate în parcurile industriale.

Art. 6. — Furnizorul ajutorului de stat acordat în temeiul prezentului ordin este unitatea administrativ-teritorială Jucu, județul Cluj.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul internelor și reformei administrative,

Liviu Radu,
secretar de stat

București, 29 aprilie 2008.
Nr. 462.

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

ORDIN

privind aprobarea Procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor

Având în vedere prevederile art. III alin. (1) și (3) din Legea nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în temeiul art. 29 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată,

președintele Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării,
Csaba Ferenc Asztalos

București, 11 aprilie 2008.
Nr. 144.

ANEXĂ

PROCEDURA INTERNĂ de soluționare a petițiilor și sesizărilor

TITLUL I

Preambul

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, este o reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat.

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, transpune prevederile Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L180 din 19 iulie 2000, și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L303 din 2 decembrie 2000.

Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare *Consiliul*, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar, și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte.

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului

sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată, precum și oricărui alt criteriu.

Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.

Colegiul director al Consiliului este organul colegial, deliberativ și decizional, responsabil pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege. Consiliul soluționează sesizările privind acte sau fapte de discriminare prin hotărâre a Colegiului director.

În temeiul art. III. alin. (1) din Legea nr. 324/2006 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Colegiul director al Consiliului adoptă prezenta Procedură internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, denumită în continuare *procedură internă*.

TITLUL II

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta procedură internă reglementează modalitatea de soluționare a autosesizărilor și a petițiilor primite de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

Art. 2. — Competența de soluționare a autosesizărilor și a petițiilor privind acte sau fapte de discriminare revine Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Art. 3. — Principiile de soluționare a autosesizărilor și a petițiilor privind acte sau fapte de discriminare sunt:

- a) transparența procedurii;
- b) celeritatea;
- c) contradictorialitatea;
- d) asigurarea dreptului la apărare;
- e) protecția datelor personale;
- f) disponibilitatea.

TITLUL III**Dispoziții speciale de procedură****CAPITOLUL I****Părțile**

Art. 4. — (1) Ordonanța Guvernului 137/2000, republicată, oferă protecție tuturor persoanelor, grupurilor și comunităților care se află pe teritoriul României împotriva oricăror forme de discriminare bazate pe orice criteriu.

(2) Orice persoană fizică sau juridică are obligația să respecte principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și nediscriminării.

Art. 5. — Petentul este persoana care se consideră discriminată și sesizează Consiliul cu privire la săvârșirea faptei de discriminare împotriva sa.

Art. 6. — Reclamatul este persoana împotriva căreia s-a formulat sesizarea cu privire la săvârșirea unei fapte de discriminare.

Art. 7. — (1) Persoana interesată este fie persoana care se consideră discriminată și sesizează Consiliul cu privire la săvârșirea unei fapte de discriminare împotriva sa, fie una dintre persoanele prevăzute la art. 8 alin. (1) și (2) ori alte persoane care au un interes legitim în combaterea discriminării și reprezintă o persoană, un grup de persoane sau o comunitate împotriva căreia s-a săvârșit o faptă de discriminare.

(2) Persoanele care nu au exercițiul drepturilor lor pot fi parte dacă sunt reprezentate, asistate ori autorizate potrivit legii.

Art. 8. — (1) Organizațiile neguvernamentale care au ca scop protecția drepturilor omului sau care au un interes legitim în combaterea discriminării au calitate procesuală activă în cazul în care discriminarea se manifestă în domeniul lor de activitate și aduce atingere unei comunități sau unui grup de persoane.

(2) Organizațiile prevăzute la alin. (1) au calitate procesuală activă și în cazul în care discriminarea aduce atingere unei persoane fizice, la cererea acesteia din urmă.

CAPITOLUL II**Petițiile și autosesizările****SECȚIUNEA 1****Conținutul petiției**

Art. 9. — (1) Prin *petiție* se înțelege cererea, reclamația, sesizarea ori propunerea formulată în scris și transmisă Consiliului printr-un mijloc legal (poștă, fax, e-mail) sau oral, prin notă de audiență.

(2) În cazul sesizării orale se întocmește o notă, care cuprinde elementele petiției și se constituie în petiție cu acordul petentului.

Art. 10. — (1) Petiția poate fi formulată personal și în nume propriu sau prin reprezentant.

(2) Când petiția este formulată prin reprezentant, se va alătura înscrisul doveditor al calității sale.

(3) Mandatarul avocat certifică el însuși copia de pe procura sa.

Art. 11. — (1) Petiția privind acte sau fapte de discriminare va cuprinde:

a) numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, se va arăta domiciliul ales, unde urmează să i se facă toate comunicările privind soluționarea petiției;

b) numele și calitatea celui care reprezintă partea, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional;

c) obiectul petiției;

d) arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază petiția;

e) arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere;

f) semnătura.

(2) Petiția poate fi completată cu noi capete de cerere până la primul termen de audiere, sub sancțiunea decăderii.

SECȚIUNEA a 2-a**Clasarea petiției**

Art. 12. — (1) Petițiile anonime, transmise prin orice mijloc, se vor clasa.

(2) Petițiile transmise prin orice mijloc, în care nu se precizează domiciliul sau reședința petentului, pot fi luate în considerare dacă există indicii că datele respective vor fi comunicate ulterior.

(3) În cazul în care un petent adresează mai multe petiții cu același obiect, acestea se vor conexe, petentul urmând să primească un singur răspuns, care trebuie să facă referire la toate petițiile primite.

(4) Dacă după trimiterea răspunsului se primește o nouă petiție cu același obiect, aceasta se clasează la numărul inițial, menționându-se faptul că s-a răspuns.

SECȚIUNEA a 3-a**Autosesizarea**

Art. 13. — Autosesizarea cu privire la orice situație, anunț sau eveniment, în privința cărora există indicii cu privire la existența unor fapte care presupun săvârșirea unei fapte de discriminare, poate fi inițiată de oricare membru al Colegiului director, prin întocmirea unei note de autosesizare, motivată.

SECȚIUNEA a 4-a**Renunțarea la petiție**

Art. 14. — (1) Petentul poate să renunțe la petiție fie verbal, în ședința Colegiului director, fie prin cerere scrisă.

(2) Renunțarea la petiție se consemnează prin hotărâre a Colegiului director.

CAPITOLUL III**Citațiile și comunicarea actelor de procedură**

Art. 15. — (1) Colegiul director al Consiliului dispune măsuri specifice constatării existenței discriminării, cu citarea obligatorie a părților. Citarea se poate face prin orice mijloc care asigură confirmarea primirii. Neprezentarea părților nu împiedică soluționarea sesizării.

(2) Comunicarea actelor de procedură se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată cu dovadă de primire, sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea actului și confirmarea primirii acestuia.

Art. 16. — Citația va cuprinde:

a) numărul și data emiterii, precum și numărul dosarului;

b) data și ora audierii;

c) locul audierii;

d) numele și calitatea părților;

e) parafa instituției și semnătura titularului de dosar.

Art. 17. — Citația va fi transmisă părților cu cel puțin 5 zile înaintea termenului pentru ședința de audiere a Colegiului director. Termenul poate fi și mai scurt, în funcție de aprecierea Colegiului director.

TITLUL IV

Procedura înainte de dezbatere

CAPITOLUL I

Înregistrarea petițiilor

Art. 18. — (1) Petiția adresată Consiliului se înregistrează în Registrul de intrare-ieșire a corespondenței și, pe baza rezoluției președintelui, se înaintează Compartimentului asistență Colegiul director.

(2) Petiția sau autosesizarea, după caz, se constituie în dosar.

(3) Repartizarea dosarelor către membrii Colegiului director se realizează de către coordonatorul Compartimentului asistență Colegiul director, în ordinea alfabetică a numelor acestora.

(4) Dosarul primește un număr conform evidenței ținute de Compartimentul asistență Colegiul director, care redactează și răspunsul inițial.

(5) Răspunsul inițial se comunică în scris petentului și conține: numărul și data înregistrării petiției, numărul de dosar, numele părților din dosar, obiectul petiției, unde este cazul și numele membrului din Colegiul director, titular de dosar.

(6) Dosarul cuprinde un opis referitor la documente. Filele dosarului se numerotează. Întocmirea, actualizarea opisului și numerotarea filelor se realizează de către personalul din cadrul Compartimentului asistență Colegiul director, sub controlul titularului de dosar.

Art. 19. — (1) Compartimentul asistență Colegiul director înaintează de îndată titularului de dosar, membru al Colegiului director, petiția sau autosesizarea constituită în dosar.

(2) Evidența repartizărilor este ținută de coordonatorul Compartimentului asistență Colegiul director.

Art. 20. — (1) La primirea petiției titularul de dosar verifică petiția și, în cazul în care constată anumite lipsuri, pune în vedere petentului să completeze petiția de îndată.

(2) În cazul în care petiția a fost primită prin poștă, petentului i se comunică în scris lipsurile ei, cu mențiunea ca până la termenul acordat să facă completările necesare.

CAPITOLUL II

Excepțiile de inadmisibilitate

SECȚIUNEA 1

Tardivitatea introducerii petiției

Art. 21. — Persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

Art. 22. — Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția tardivității introducerii petiției când în mod vădit constată depășirea termenului de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care petentul ori persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

Art. 23. — Excepția de tardivitate a introducerii petiției poate fi ridicată de reclamat sau de membrii Colegiului director în cursul soluționării petiției, sub condiția prevăzută la art. 24.

Art. 24. — (1) Excepția de tardivitate a introducerii petiției se pune în dezbaterea petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 25. — (1) Colegiul director soluționează excepția de tardivitate a introducerii petiției după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 26. — Consiliul soluționează excepția de tardivitate a introducerii petiției prin hotărâre a Colegiului director.

Art. 27. — În situația respingerii excepției de tardivitate a introducerii petiției aceasta se motivează odată cu fondul, în hotărârea prin care se soluționează petiția, potrivit prezentei proceduri interne.

SECȚIUNEA a 2-a

Vădită necompetență

Art. 28. — Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.

Art. 29. — Excepția de necompetență poate fi ridicată de reclamat sau de membrii Colegiului director și în cursul soluționării petiției, sub condiția prevăzută la art. 30.

Art. 30. — (1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbaterea petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 31. — (1) Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 32. — Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.

SECȚIUNEA a 3-a

Obiect vădit nefondat sau lipsă de obiect

Art. 33. — Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția lipsei obiectului petiției când constată că obiectul petiției este în mod vădit nefondat, raportat la domeniul de aplicare al prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.

Art. 34. — (1) Excepția obiectului vădit nefondat sau lipsei obiectului petiției se pune în dezbaterea petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 35. — (1) Colegiul director soluționează excepția după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 36. — Consiliul soluționează excepția prin hotărâre a Colegiului director.

Art. 37. — În situația respingerii excepției prin reținerea obiectului raportat la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, aceasta se motivează odată cu fondul în hotărârea prin care se soluționează petiția, potrivit prezentei proceduri interne.

CAPITOLUL III

Punctul de vedere al reclamatului

Art. 38. — (1) Reclamatului i se comunică copii de pe petiție, precizându-se că se depune la dosar punctul său de vedere cu privire la obiectul petiției.

(2) Punctul de vedere al reclamatului va cuprinde:

a) numele, domiciliul sau reședința ori, pentru persoane juridice, denumirea și sediul. Dacă reclamatul locuiește în străinătate, se va arată domiciliul ales, unde urmează să i se facă toate comunicările privind soluționarea petiției;

- b) numele și calitatea celui care reprezintă partea, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional;
- c) excepțiile de procedură pe care reclamatul le ridică la cererea petentului;
- d) răspunsul la toate capetele de fapt și de drept ale petiției;
- e) dovezile cu care se apără împotriva fiecărui capăt de cerere; când va cere dovada cu martori, reclamatul va arăta numele și domiciliul lor;
- f) semnătura.

TITLUL V

Soluționarea dosarelor

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 39. — (1) Membrii Colegiului depun toate diligențele necesare obținerii de date și informații suplimentare celor din sesizare, utile în dosarele pe care le analizează și de care sunt responsabili, înainte de dezbaterile cauzei în ședința Colegiului.

(2) În activitatea de soluționare a dosarului, titularul dosarului este asistat de un consilier juridic din Compartimentul asistență Colegiul director.

(3) În procedura de soluționare a dosarului se asigură respectarea confidențialității datelor cu caracter personal.

Art. 40. — Membrii Colegiului director, în vederea soluționării petiției, pot solicita opinii de specialitate din partea instituțiilor publice ori private, autorităților de stat sau oricăror alte entități juridice cu expertiză care pot oferi un punct de vedere pertinent cu privire la obiectul petiției.

CAPITOLUL II

Investigarea actelor sau faptelor de discriminare

SECȚIUNEA 1

Declanșarea investigației

Art. 41. — (1) Titularul de dosar dispune prin rezoluție acțiunea de investigare, dacă este cazul, după studierea petiției și a mijloacelor de probă anexate.

(2) Rezoluția cuprinde obiectivele ce urmează a fi investigate, locul unde se desfășoară investigația, modalitatea de desfășurare și termenul în care se realizează investigația.

Art. 42. — (1) Acțiunea de investigare se desfășoară la sediul instituției sau în alt loc stabilit.

(2) Investigarea obiectivelor stabilite în urma studierii dosarului și în baza rezoluției titularului dosarului se poate realiza prin una dintre următoarele căi:

- a) cu înștiințarea prealabilă a persoanei/persoanelor ce urmează a fi verificată/verificate;
- b) inopinat.

Art. 43. — (1) Acțiunea de investigare se va efectua de echipe formate din cel puțin două persoane.

(2) Echipa de investigare poate fi compusă din personalul compartimentului de specialitate.

Art. 44. — La cererea agenților constatatori, reprezentanții legali ai autorităților și instituțiilor publice și ai operatorilor economici supuși controlului, precum și persoanele fizice au obligația, în condițiile legii:

- a) să pună la dispoziție orice act care ar putea ajuta la clarificarea obiectivului controlului;
- b) să dea informații și explicații verbale și în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul controlului;
- c) să elibereze copiile documentelor solicitate;
- d) să asigure sprijinul și condițiile necesare bunei desfășurări a controlului și să își dea concursul pentru clarificarea constatărilor.

SECȚIUNEA a 2-a

Raportul de investigație

Art. 45. — (1) În termen de 5 zile de la data finalizării acțiunii de investigare, se întocmește în scris raportul de investigație.

(2) Raportul va fi semnat de fiecare membru al echipei de investigare și se depune la dosarul constituit.

(3) Raportul va cuprinde în detaliu etapele parcurse, operațiile desfășurate, precum și constatările de la fața locului.

CAPITOLUL III

Audieri și dezbateri

Art. 46. — (1) Titularul de dosar, membru al Colegiului director, fixează termenul de citare, iar părțile sunt citate potrivit prevederilor art. 15.

(2) Odată cu citația se comunică reclamatului copii ale petiției, precizându-i-se totodată acestuia să depună la dosar punctul de vedere cel mai târziu până la termenul de citare.

(3) Primul termen de ședință va fi stabilit astfel încât de la data primirii citației reclamatul să aibă la dispoziție cel puțin 5 zile pentru a-și pregăti apărarea.

(4) Dacă reclamatul locuiește în străinătate, titularul de dosar va putea fixa un termen mai îndelungat.

Art. 47. — Ședințele de audieri se desfășoară în prezența a cel puțin 2 membri ai Colegiului director.

Art. 48. — (1) În ședințele de audieri ale Colegiului director părțile vor putea fi însoțite de apărătorii lor sau de reprezentanții desemnați de ele.

(2) La solicitarea părților, în ședințele de audieri pot participa martori sau experți.

(3) Dezbaterile și declarațiile părților se consemnează în procesul-verbal de audiere.

Art. 49. — (1) Participanții la ședințele de audieri sunt obligați să aibă un comportament decent.

(2) Membrii Colegiului director prezenți la ședință pot chema la ordine orice persoană care tulbură desfășurarea ședinței de audiere. Dacă această solicitare rămâne fără rezultat, el poate obliga persoana respectivă să părăsească sala.

Art. 50. — (1) Coordonatorul Compartimentului asistență Colegiul director dispune, pentru fiecare ședință, întocmirea listei cu dosarele fixate pentru audierile din ziua respectivă, care va fi afișată la sediul instituției cu cel puțin o zi înainte de începerea ședinței.

(2) Dosarele declarate urgente se vor audia înaintea celorlalte.

(3) Părțile pot cere schimbarea ordinii de audiere, dacă părțile care au dosare programate înaintea lor nu se împotrivesc.

Art. 51. — (1) Președintele de ședință deschide, suspendă și ridică ședința.

(2) Se dă cuvântul întâi petentului și apoi reclamatului.

(3) În caz de nevoie se poate da cuvântul de mai multe ori părților, punându-le în vedere, dacă este cazul, să fie concisi.

Art. 52. — În cazul în care părțile nu sunt reprezentate sau asistate de avocat, se pune în vedere acestora, la termenul citat, să se arate excepțiile, dovezile și toate mijloacele de apărare și se poate acorda, la cerere, un nou termen pentru pregătirea apărării și depunerea punctului de vedere.

Art. 53. — (1) Părțile au îndatorirea să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de prezenta procedură internă, să-și exercite drepturile procedurale, precum și să-și probeze pretențiile și apărările, în condițiile art. 20 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.

(2) Se vor pune în vedere părților drepturile și obligațiile ce le revin în calitatea lor din dosar și se va învedera părților posibilitatea medierii prin soluționare pe cale amiabilă.

(3) Cu privire la situația de fapt și motivarea în drept pe care părțile le invocă în susținerea pretențiilor și apărărilor lor, membrii Colegiului director pot cere acestora să prezinte explicații, oral sau în scris, precum și să pună în dezbaterile lor orice împrejurări de fapt ori de drept, chiar dacă nu sunt menționate în petiție sau în punctul de vedere al reclamatului.

(4) Membrii Colegiului director vor putea dispune administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc.

(5) În toate cazurile, Colegiul director hotărăște numai asupra obiectului petiției deduse soluționării, circumscris Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.

Art. 54. — Membrii Colegiului director ori părțile pot pune întrebări martorilor sau experților, după caz. Părțile își pot adresa reciproc întrebări, cu acordul membrilor Colegiului director.

Art. 55. — Membrii Colegiului director pot acorda părților un termen pentru a depune noi dovezi. În acest caz, se dispune comunicarea noilor dovezi către partea adversă, în vederea formulării apărării.

Art. 56. — Dacă partea ori martorul nu cunoaște limba română, se va folosi un traducător autorizat sau, în lipsă, o persoană de încredere.

Art. 57. — Când cel care urmează a fi audiat este mut sau surd și nu poate fi înțeles, va răspunde în scris. Dacă acesta nu știe să scrie, se va folosi un interpret.

Art. 58. — După închiderea dezbaterilor, se poate acorda părților un termen pentru a depune concluzii scrise.

Art. 59. — Dacă la termenul fixat pentru audiere se înfățișează numai una dintre părți, excepțiile și apărările părții care lipsește vor fi primite în scris, Colegiul director urmând a se pronunța pe baza dovezilor administrate.

Art. 60. — (1) Partea care, personal sau prin mandatar, a luat termenul în cunoștință, precum și partea care a fost prezentă la audiere, ea însăși sau prin mandatar, nu vor fi citate în cursul soluționării dosarului, prezumându-se că ele cunosc termenul.

(2) Termenul luat în cunoștință sau pentru care au fost trimise citațiile nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice și cu citarea părților. Citarea acestora se face în termen scurt.

Art. 61. — Amânarea dosarului cu acordul părților se poate admite o singură dată în cursul soluționării.

Art. 62. — Se poate acorda un termen pentru lipsa de apărare, temeinic motivată.

CAPITOLUL IV

Excepțiile de procedură

Art. 63. — (1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.

(2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.

Art. 64. — (1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent.

(2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul.

(3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.

Art. 65. — (1) Când Colegiul director constată lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale a părții sau când reprezentantul părții nu face dovada calității sale, se poate da un termen pentru împlinirea acestor lipsuri.

(2) Dacă lipsurile nu se împlinesc, Colegiul poate clasa petiția.

CAPITOLUL V

Conexarea dosarelor

Art. 66. — (1) Părțile vor putea cere conexarea mai multor dosare aflate spre soluționare la Colegiul director, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și ale căror obiect și cauză au între ele o strânsă legătură.

(2) Conexarea poate fi făcută de Colegiul director chiar dacă părțile nu au cerut-o, cu respectarea confidențialității datelor cu caracter personal. Conexarea se va face la dosarul cu numărul cel mai mic.

Art. 67. — Dosarele conexe se pot despărți în orice stadiu al soluționării, dacă membrii Colegiului director consideră că numai unul dintre ele este în stadiul de a fi soluționat.

CAPITOLUL VI

Administrarea probelor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 68. — (1) În fața Colegiului director se poate invoca orice mijloc de probă, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.

(2) Când proba se face prin înscrisuri, se vor alătura la dosar atâtea copii câte părți sunt.

(3) Dacă înscrisurile sunt întocmite în limbi străine, se vor depune traduceri certificate de parte.

Art. 69. — La solicitarea membrilor Colegiului director, părțile au obligația, în condițiile legii:

a) să pună la dispoziție orice act care ar putea ajuta la clarificarea obiectului petiției;

b) să dea informații și explicații verbale și în scris, după caz, în legătură cu problemele care formează obiectul petiției;

c) să elibereze copiile documentelor solicitate.

Art. 70. — (1) Colegiul director poate admite orice probe dacă se consideră că ele pot să ducă la soluționarea dosarului.

(2) Probele vor fi administrate înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului.

(3) Dovada și dovada contrarie vor fi administrate pe cât posibil în același timp.

Art. 71. — Administrarea probelor se poate face în ședința de audieri. Când administrarea dovezilor urmează să se facă în altă localitate, ea se va îndeplini, prin delegație, de către membrii Colegiului director sau personalul de specialitate delegat în acest sens.

SECȚIUNEA a 2-a

Sarcina probei

Art. 72. — Petentul, respectiv persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare.

TITLUL VI

Hotărârile de soluționare a petițiilor și sesizărilor

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 73. — Consiliul soluționează sesizarea sau petiția prin hotărâre a Colegiului director.

Art. 74. — După sfârșitul dezbaterilor, membrii Colegiului director deliberază în secret, în ședință. Ședința de deliberare

poate avea loc în aceeași zi sau la o dată ulterioară, stabilită de Colegiul director.

Art. 75. — (1) Ședința de deliberare a Colegiului director se desfășoară valabil în prezența a cel puțin 5 membri.

(2) Hotărârea Colegiului director se adoptă prin votul individual al fiecărui membru al Colegiului.

(3) Colegiul director adoptă hotărârea cu votul favorabil al cel puțin 5 membri.

Art. 76. — Dacă hotărârea nu se poate adopta cu votul favorabil al cel puțin 5 membri, soluționarea se va amâna pentru un termen ulterior.

Art. 77. — (1) Hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării și cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reședința părților, obiectul sesizării și susținerile părților, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt și de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plată a amenzii, dacă este cazul, calea de atac și termenul în care aceasta se poate exercita.

(2) Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile de la adoptare și produce efecte de la data comunicării.

Art. 78. — Opiniile concurente sau separate vor trebui redactate în același timp cu hotărârea și incluse în aceasta.

Art. 79. — Colegiul director, prin hotărârea adoptată, poate dispune includerea unei recomandări cu caracter de îndrumare, fără forță juridică obligatorie, în vederea preîntâmpinării încălcării principiului nediscriminării.

SECȚIUNEA 1

Hotărârile care consfințesc înțelegerea amiabilă a părților

Art. 80. — (1) Părțile se pot prezenta în cursul soluționării petiției, chiar fără să fi fost citate, pentru a cere să se adopte o hotărâre care să consfințească înțelegerea amiabilă.

(2) Părțile pot solicita și în scris Colegiului director să ia act de împăcarea lor, fără a se prezenta la termen.

(3) Înțelegerea amiabilă va fi comunicată în scris și va fi cuprinsă în hotărârea Colegiului director.

SECȚIUNEA a 2-a

Îndreptarea, lămurirea și completarea hotărârii

Art. 81. — Erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale din hotărâri pot fi îndreptate din oficiu sau la cerere, în ședința Colegiului director.

CAPITOLUL II

Căile de atac

Art. 82. — (1) Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii.

(2) Hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (1) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.

TITLUL VII

Dispoziții finale

Art. 83. — Prezenta procedură internă este adoptată de Colegiul director, aprobată prin ordin al Președintelui Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 84. — Prezenta procedură internă se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280809